

บทบาทของมหาวิทยาลัยของรัฐ ในการพัฒนามนุษย์เพื่อการพัฒนาประเทศ

ศ. ดร.สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์
ประธานสภาอาจารย์
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

การพัฒนาประเทศไม่ว่าจะเป็นด้านใด ๆ เศรษฐกิจ สังคม การเมืองและเทคโนโลยีจำเป็นที่จะต้องมีความรู้ความสามารถทางด้านวิชาการ และวิทยาการที่ทันสมัยเป็นปัจจัยสำคัญ ประสบการณ์ที่ขาดพื้นฐานทางวิชาการที่ทันสมัยสามารถจะช่วยดำเนินกิจการได้อย่างดี รวดไปได้ในช่วงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้นการพัฒนาที่มั่นคงถาวรมีผลเป็นระยะเวลานานจะไม่เกิดขึ้นหรือเกิดขึ้นยาก หากขาดซึ่งองค์ความรู้ทางด้านวิชาการ

ทำไมองค์ความรู้ทางด้านวิชาการจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ คำตอบที่ตรงไปตรงมาที่สุดคือถ้าเราคิดว่าองค์ความรู้ทางวิชาการไม่สำคัญ เราก็ไม่ควรที่จะมีสถาบันการศึกษาใด ๆ แม้แต่การประถมหรืออาชีวศึกษา เพราะเราทุกคนก็สามารถที่จะใช้ประสบการณ์ดำรงชีพทำงานไปวันหนึ่ง ๆ ได้โดยไม่ต้องมีการศึกษา โดยไม่ต้องเรียนวิชาชีพและโดยไม่ต้องแสวงหาความรู้ทางวิชาการระดับสูง

การที่เราต้องมาศึกษากันเพราะเราเห็นว่าองค์ความรู้ทางวิชาการนั้นมีความสำคัญอย่างไรก็ตามความสำคัญขององค์ความรู้นั้น มิได้อยู่ที่ว่าเราคิดว่ามันสำคัญแต่เพราะว่ามันมีความสำคัญ ในตัวของมันเอง

เราทุกคนในแต่ละขณะมีองค์ความรู้อยู่ระดับหนึ่ง ส่วนหนึ่งได้มาจากที่เราได้เรียนรู้มาในอดีต และอีกส่วนหนึ่งได้มาจากการสะสมประสบการณ์ของเราเองแต่ทั้งสองอย่างนี้มันไม่เพียงพอ เพราะสิ่งที่เราเรียนรู้ในอดีตอาจไม่สมบูรณ์หรืออาจเคยถูกต้องมาในอดีตระดับหนึ่งแต่ในปัจจุบันได้พิสูจน์แล้วว่าผิดหรือบกพร่องในบางจุดบางตอน ประสบการณ์ของเราที่เราภาคภูมิใจเองว่าเรารู้ในเรื่องนั้นดีหรือเพียงพอก็อาจลำเอียงตามชีวิตและจิตทัศน์ของเราซึ่งอาจจะเหมือนหรือไม่เหมือนกับประสบการณ์ของคนอื่นเขาก็ได้ เมื่อประสบการณ์อย่างเดียวไม่เพียงพอ และความรู้ที่เคยมีอยู่ในอดีตก็บกพร่องและไม่สมบูรณ์ การพัฒนาไม่ว่าในระดับประเทศระดับชุมชนระดับองค์กรหรือระดับบุคคล จำต้องอาศัยองค์ความรู้ทางด้านวิชาการที่มีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา หากเราไม่ต้องการหยุดนิ่งอยู่กับที่หรือล้าหลังผู้อื่น ปัญหาคือองค์ความรู้ทางด้านวิชาการที่ถูกต้องและพัฒนาอยู่ตลอดเวลานี้ได้มาจากที่ใด เป็นที่ทราบกันดีว่า ความรู้นั้นอาจเกิดได้ทุกแห่งหนและเกิดได้กับบุคคลทุกระดับ คนธรรมดาจำนวน

ไม่น้อยมีส่วนร่วมในการสร้างความรู้ใหม่ให้เกิดขึ้น แต่แหล่งที่ประมวลความรู้เหล่านี้ให้เป็นระบบเพื่อการ ถ่ายทอดให้แก่คนรุ่นต่อ ๆ ไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด คือ มหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษา แต่สถาบันอุดมศึกษาหรือมหาวิทยาลัย มิได้ทำหน้าที่แต่เพียงประมวลความรู้ต่าง ๆ ให้มีระบบเท่านั้น ยังต้องทำหน้าที่พัฒนาหรือสร้างองค์ความรู้ใหม่ ๆ ให้เกิดขึ้นอีกด้วยความสามารถของสถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่ง ในการประมวลถ่ายทอดพัฒนา หรือสร้างองค์ความรู้ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้ที่เป็นคณาจารย์ของสถาบันอุดมศึกษานั้น ๆ

สถาบันอุดมศึกษาที่ดีคือ สถาบันที่สามารถดึงดูดผู้ที่มีความรู้ความสามารถทางวิชาการให้อยู่ในสถาบันการศึกษานั้น ๆ ได้ เป็นศูนย์รวมของผู้ที่ได้รับการคัดเลือกมาแล้วว่าเป็นผู้ที่ทรงด้วยความรู้ความสามารถทางวิชาการในระดับที่จะประมวล พัฒนา สร้างและถ่ายทอดความรู้ที่มีประโยชน์นั้นให้แก่คนรุ่นต่อไป เพื่อให้คนเหล่านั้น ได้เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าแก่สังคมและประเทศชาติ การที่มหาวิทยาลัยเป็นศูนย์ขององค์ความรู้ทางวิชาการดังกล่าว สังคมและประเทศชาติจำเป็นต้องทำนุบำรุงรักษาไว้ให้ดี เพื่อที่จะได้ใช้เป็นแหล่งผลิต และพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ออกไปรับใช้สังคมไม่ว่าจะเป็นในภาครัฐหรือเอกชน เพราะถ้าไม่มีการทำนุบำรุงปล่อยปละละเลย ผู้มีความรู้ความสามารถทางด้านวิชาการก็จะหันไปประกอบอาชีพอื่นที่เห็นคุณค่าของตนเองมากกว่าการเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย

การบ่อนทำลายสังคมที่รุนแรงที่สุดมีประสิทธิภาพมากที่สุด เลือดเย็นที่สุด และโง่เขลาที่สุด คือ การทำให้สถาบันอุดมศึกษาเป็นที่หมองเหม็นของผู้ที่มีความสามารถทางวิชาการ และให้เป็นที่พักพิงของผู้ที่ด้อยวิชาการ ไม่ว่าการทำลายดังกล่าวนี้จะเป็นสิ่งที่ต้องการหรือไม่ แต่ก็กำลังเกิดขึ้นกับสังคมไทยเพราะผู้บริหารและผู้ที่มีอำนาจในการตัดสินใจที่จะทำให้สถาบันอุดมศึกษาของรัฐเป็นที่ ๆ ผู้เก่งกาจทางด้านวิชาการต้องแข่งขันแย่งกันเข้ามาทำ ไม่ได้สนใจที่จะทำเช่นนั้นและที่สำคัญในปัจุบันกำลังได้ทำในสิ่งที่เรียกได้ว่าตรงข้าม กล่าวคือให้ความสนใจและความสำคัญต่อการบริหารมากกว่าการพัฒนาสมองของประเทศ เมื่อมีการชี้ประเด็นให้เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขสถานการณ์ก็เชื่องช้าหรือเย็นชาในการแก้ไขทำเป็นเหมือนรู้ละไมไซ้หรือมีธุระอื่นที่สำคัญกว่ามากมาย สังคมและประเทศชาติจะล้มละลายทางมันสมองในอนาคตอันใกล้ก็ไม่เป็นไรเพราะตัวเอง ครอบครัวและบุตรหลานของตนก็ยังอยู่รอดได้อย่างดี ลูกหลานของตนเองไม่ต้องอาศัยมหาวิทยาลัยของไทยในด้านการศึกษา เพราะตนเองสามารถส่งไปเรียนต่างประเทศได้แต่คนจำนวนมากในสังคมที่เป็นคนชั้นกลาง และชนชั้นยากจนไม่มีโอกาสเช่นนั้น ความล้มจมของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐคือ การสูญเสียโอกาสทางการศึกษาของคนเหล่านี้ด้วย ซึ่งหมายถึงความล้มจมทางสมองของประเทศโดยส่วนรวม เพราะคนเหล่านี้ขาดการศึกษาที่ดี การพัฒนาประเทศหรือหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในภาครัฐและเอกชนจะเป็นไปด้วยความยากลำบากถ้าขาดบุคลากร ที่ไม่ได้รับการพัฒนาทางด้านความรู้และขาดวิทยากรที่ทันสมัย

นโยบายของรัฐบาล ที่จะให้ประเทศไทย เป็นศูนย์กลางทางด้านเศรษฐกิจ ไทโรคมานคมและด้านอื่น ๆ ของภูมิภาคหรือของโลก จะเกิดขึ้นได้อย่างไร ถ้าคนในชาติไม่มีการศึกษาระดับสูงที่มีคุณภาพ ถ้าสถาบันอุดมศึกษาและคณาจารย์ได้รับการปล่อยปละละเลย ถูกดูแคลนหรือถูกนำไปเปรียบเทียบกับสถาบันต่าง ๆ ที่มีหน้าที่แตกต่างกัน และสถานภาพความเป็นอาจารย์ถูกกดให้ต่ำกว่ากลุ่มอื่นทั้งภายใน และภายนอกสถาบันการศึกษา การปล่อยปละละเลยการดูถูกดูแคลน ไม่ใช่ดูจากสำนวนโวหาร แต่ดูจากสิ่งที่เป็นรูปธรรม คือการให้ค่าตอบแทนการปฏิบัติงาน (อาจารย์และตำแหน่งวิชาการ) ทางวิชาการและค่าสวัสดิการ สถานการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นอาจมีสาเหตุเป็นไปโดยเจตนาที่ชั่วร้าย แต่อาจเป็นเพราะผู้บริหารไม่ได้ตระหนักถึงนัยสำคัญของพฤติกรรมของตนหรือไม่ตระหนักถึงความสำคัญของสถาบันอุดมศึกษา ที่มีต่อสังคมและประเทศชาติ และมองเห็นว่าการ กล่าวว่สถาบันอุดมศึกษามีความสำคัญ เป็นเพียงคำกล่าวอ้างของกลุ่มผลประโยชน์ที่อยู่ในวงการอุดมศึกษาเท่านั้น

สถาบันอุดมศึกษาแตกต่างจากสถาบันสังคมอื่น ๆ ที่เป็นส่วนราชการหรือหน่วยงานธุรกิจ ไม่ว่าหน่วยงานต่าง ๆ เหล่านี้จะสำคัญมากแค่ไหนในภารกิจของตนหรือต่อการพัฒนาประเทศ แต่หน่วยงานเหล่านี้เป็นเพียงผู้บริโภคผลผลิตของสถาบันอุดมศึกษาเท่านั้น บัณฑิตที่จบจากสถาบันอุดมศึกษา คือ คุณภาพของบุคลากรของหน่วยงานต่าง ๆ เหล่านี้ ถ้าสถาบันอุดมศึกษา ไม่มีคุณภาพ บุคลากรของหน่วยงานต่าง ๆ เป็นผลผลิตของสถาบันศึกษา ก็ไม่มีคุณภาพไปด้วย

สถาบันอุดมศึกษาแตกต่างจากสถาบันการศึกษาระดับอื่น เช่น โรงเรียนวิทยาลัยต่าง ๆ ในด้านความเป็นผู้ผลิตความรู้ (Producer of knowledge) หรือความเป็นผู้บริโภคความรู้ (Consumer of knowledge) ที่มีอยู่แล้ว

ความสำคัญของสถาบันอุดมศึกษาอยู่ที่การพัฒนางองค์ความรู้ทางวิชาการ บทบาทหน้าที่ของบุคคลที่อยู่ในสถาบันอุดมศึกษา หรือมหาวิทยาลัยมิใช่อยู่ที่การประมวลและการถ่ายทอดความรู้ทางด้านวิชาการนั้น แต่อยู่ที่การพัฒนา/การสร้างองค์ความรู้ให้เกิดขึ้น การถ่ายทอดความรู้ทางด้านวิชาการนั้น บุคลากรในสถาบันการศึกษาทุกระดับสามารถทำได้และอาจทำได้อย่างดี เพราะเป็นเพียงการบริโภคจดจำความรู้ที่มีอยู่แล้วไปถ่ายทอดเท่านั้น ซึ่งความรู้ที่ถ่ายทอดนั้น เป็นไปตามสภาพที่เป็นอยู่ ผู้ถ่ายทอดเป็นเพียงผู้รับ ไม่อยู่ในฐานะหรือไม่มีความรู้ความสามารถเพียงพอ ที่จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอะไรได้มาก ความรู้ความชำนาญที่ตนมีอยู่คือ ความสามารถในการถ่ายทอดเท่านั้น

ผู้ที่รวบรวมความรู้ความคิดเห็นที่มีอยู่แล้ว และเรียบเรียงขึ้นมาใหม่เป็นเพียงผู้บริโภคความรู้หรือวิทยาการที่มีอยู่แล้วเท่านั้นหรืออย่างดีที่สุดก็เป็นผู้ผลิตแบบปฐมภูมิ(primary producer) ที่ยังต้องอาศัยความรู้ของผู้อื่นอยู่และไม่ต้องอาศัยวิทยาการอะไรมากมายนัก คณาจารย์จำนวนไม่น้อยในสถาบันอุดมศึกษาเป็นเพียงผู้บริโภคความรู้หรือผู้ผลิตปฐมภูมิเท่านั้น

เพราะยังไม่ได้ทำการวิจัยแสวงหาข้อเท็จจริงมาเพิ่มพูนความรู้ที่มีอยู่เดิม หรือเพราะคิดขึ้นมาเอง คิดเอาเอง โดยไม่ได้ทำการค้นคว้าวิจัยทดสอบความคิดของตนว่าถูกต้องตามหลักวิชาการหรือไม่

เนื่องจากความรู้ทางวิชาการหรือวิทยาการต่าง ๆ ในปัจจุบันก้าวหน้ามากและมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การประมวลความรู้ต่าง ๆ ที่มีอยู่โดยลำพังของมันเอง ก็ต้องอาศัยความรู้ความสามารถระดับสูงอยู่แล้วและอาศัยการอุทิศตนอุทิศเวลาให้กับภารกิจดังกล่าว อาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา คือผู้ที่ต้องทำหน้าที่ดังกล่าว และนำเอาความรู้ต่าง ๆ ที่ได้จากการประมวลนั้นมาถ่ายทอดให้กับคนรุ่นต่อไป

อย่างไรก็ตามความรู้ที่ประมวลนั้นอาจขาดตกบกพร่องไม่สอดคล้องกับเงื่อนไขทางกายภาพและวัฒนธรรมของสังคม อาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐจึงต้องทำการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมปรับปรุงเปลี่ยนแปลงความรู้เหล่านั้นให้เหมาะสมกับเงื่อนไขของสังคม

การพัฒนางานความรู้จะเกิดขึ้นได้โดยการวิจัยเท่านั้น โดยอาจเริ่มจากการประมวลความรู้ต่าง ๆ ที่มีอยู่แล้วว่าเป็นอย่างไร (ผู้บริโภค) ความรู้ที่มีอยู่นั้นยังมีข้อบกพร่องที่ต้องปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมอะไร (ผู้เพิ่มพูน/ผู้ผลิตองค์ความรู้) หรือหากจะนำความรู้เหล่านั้นมาใช้ในสังคมให้เหมาะสมกับสภาพชีวิตความเป็นอยู่ และเป้าหมายทางด้านการพัฒนาของประเทศแล้วจะต้องมีการปรับเปลี่ยนในเรื่องใดหรือด้านใดบ้าง (ผู้ผลิต/ผู้เพิ่มพูนความรู้)

การพัฒนางานความรู้ดังกล่าว จะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและได้ผลรวดเร็วเมื่อกระทำโดยผู้ที่มีความรู้ทางวิชาการในด้านนั้นที่ได้อุทิศตนเองเพื่อภารกิจดังกล่าว มากกว่าที่จะปล่อยให้การพัฒนาทางวิชาการและวิทยาการกระทำโดยบุคคลโดยทั่วไป นี่เป็นบทบาทที่สำคัญยิ่งของมหาวิทยาลัย และอาจารย์มหาวิทยาลัยประเทศชาติจะพัฒนาไม่ได้ถ้าไม่มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จะเป็นไปอย่างไร้ประสิทธิภาพ ถ้าไม่มีสถาบันอุดมศึกษา และถ้าสถาบันอุดมศึกษาของรัฐไม่ได้รับการเหลียวแลที่เพียงพอจากผู้บริหารที่เกี่ยวข้อง

ในการพัฒนาประเทศให้ก้าวหน้าทัดเทียมประเทศอื่น ๆ ประเทศเพื่อนบ้านหรือประเทศคู่แข่งนั้นจะเกิดขึ้นได้ ต่อเมื่อผู้ที่จะเข้ามามีบทบาทในการบริหารการปฏิบัติงานทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน มีพื้นฐานความรู้ความสามารถทางด้านวิชาการดี ทัดเทียมหรือมากกว่าบุคลากรในสาขาเดียวกันในประเทศเพื่อนบ้านหรือคู่แข่ง ซึ่งเป็นไปได้ต่อเมื่อประเทศนั้นมีสถาบันอุดมศึกษาที่มั่นคงสิ่งสำคัญด้วยนักวิชาการที่ทรงคุณวุฒิแก่กล้า ทั้งในด้านการประมวลการพัฒนา และการถ่ายทอดความรู้

การที่จะให้สถาบันอุดมศึกษาเป็นไปในลักษณะดังกล่าวได้ สังคมต้องพัฒนาสถาบันอุดมศึกษา เพื่อให้สถาบันอุดมศึกษา ดึงดูดคนเก่งทางด้านวิชาการเข้ามาเป็นอาจารย์ และสามารถพัฒนาอาจารย์ให้มีความรู้ทางวิชาการมากยิ่งขึ้น ๆ ขึ้นไปเพื่อให้อาจารย์พัฒนาค้นคว้าใหม่ให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่แก่กล้าทางด้านความคิดวิชาการและการปฏิบัติงาน ออกไปพัฒนางานทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน และประเทศชาติโดยส่วนรวม

บทบาทของมหาวิทยาลัยในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพื่อพัฒนาประเทศนั้นจะเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ถ้าคณาจารย์ของมหาวิทยาลัยสามารถปฏิบัติ

หน้าที่ของตนได้ครบถ้วน กล่าวคือ ประมวลความรู้ พัฒนาความรู้ และถ่ายทอดความรู้ แต่ในปัจจุบันคณาจารย์ส่วนมาปฏิบัติได้เพียงการประมวล และการถ่ายทอดความรู้ ซึ่งเป็นเพียงการให้หรือบริโภคความรู้เท่าที่มีอยู่เท่านั้นเพราะขาดปัจจัยและสิ่งจูงใจที่จะให้คณาจารย์มาพัฒนาความรู้ซึ่งต้องอาศัยการวิจัย

สถานการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้น เพราะเงินเดือนและเงินค่าตอบแทนที่เป็นอยู่ในปัจจุบันไม่เพียงพอที่จะให้อาจารย์ในมหาวิทยาลัยอุทิศตนให้กับการพัฒนา ในการเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย ที่ต้องค้นคว้าและวิจัยควบคู่ไปกับการประมวลและการถ่ายทอดความรู้ อาจารย์ส่วนใหญ่ จึงต้องดิ้นรนด้วยการเพิ่มภารกิจการสอนหรือการเป็นที่ปรึกษาภายนอกที่ให้ค่าตอบแทนสูงกว่า การทำวิจัยหลายเท่าตัว ในสภาวะการณ์เช่นนี้ยากที่จะดึงดูดให้อาจารย์ มาทำการวิจัยหรือเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ในระยะยาวแม้ว่าจะมีบุคลากรที่ได้รับการเสริมสร้างความรู้หรือได้รับการศึกษาสูงขึ้น และมีจำนวนมากขึ้นจากการเพิ่มภารกิจการสอน และการบริการวิชาการของคณาจารย์ในมหาวิทยาลัย แต่ตัวคณาจารย์เองนั้นจะไม่มีการพัฒนาทางวิชาการ ไม่มีเวลาที่จะประมวลความรู้ใหม่ ๆ ไม่มีเวลาที่จะศึกษาวิจัยทดสอบแนวคิดทฤษฎีต่าง ๆ ที่ได้ประมวลมากกว่ามีความเหมาะสมถูกต้องมากน้อยเพียงใด สอดคล้องกับเงื่อนไขทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศหรือไม่ ในสภาวะดังกล่าวอาจารย์ก็จะกลายเป็นเพียงครูที่ถ่ายทอดความรู้ที่มีอยู่ ไม่ต่างจากบุคลากรที่ทำการสอนในสถาบันการศึกษาระดับต่าง ๆ ตามที่ได้กล่าวมาแล้ว

ดังนั้นในการพัฒนาประเทศจำเป็นต้องพัฒนาสถาบันอุดมศึกษาและในการพัฒนาสถาบันอุดมศึกษา จำเป็นอย่างยิ่งต้องพัฒนาอาจารย์ ให้เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยที่แท้จริงมีความสามารถสูงในการประมวลพัฒนาและถ่ายทอดความรู้แก่คนรุ่นหลังให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ ที่จะไปพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าอย่างต่อเนื่องตลอดไป ผู้รับผิดชอบในการบริการการอุดมศึกษา เป็นบุคคลสำคัญที่สามารถจะแปรเปลี่ยนบทบาทของมหาวิทยาลัย ในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อการพัฒนาประเทศ ผู้บริหารดังกล่าวนี้รวมบุคคลทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง นับตั้งแต่ประธานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย อธิบดี/รองอธิบดีกรมบัญชีกลาง เลขาธิการ ก.พ./รองเลขาธิการ และอธิบดี/รองอธิการบดีของสถาบันอุดมศึกษาทั้งหลาย หากบุคคลเหล่านี้เพิกเฉยด้วยเหตุใดก็ตามเป็นการยากที่สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ จะดำเนินการตามบทบาทของตนในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อการพัฒนาประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สิ่งที่เป็อุปสรรคขัดขวางการพัฒนาสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในปัจจุบันคือ การขาดพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนมหาวิทยาลัยที่เหมาะสมกับภารกิจหน้าที่และบทบาทของตน และการขาดบัญชีเงินเดือนอิสระ ที่จะใช้ในการบริหารจัดการ และทำนุบำรุงพัฒนาบุคลากรที่เป็นข้าราชการในมหาวิทยาลัยและการให้ความสำคัญอิสระแก่มหาวิทยาลัยโดยคำนึงถึงผลการปฏิบัติงานซึ่งจะทำให้มหาวิทยาลัยมีความแข็งแกร่งในการปฏิบัติหน้าที่พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ระดับสูงของประเทศ เพื่อการพัฒนาประเทศให้ยั่งยืนอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล